

#### 4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

- Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia swojej decyzji, które pozwoliłoby skarżącym zrozumieć podstawy jej wydania. Z zaskarżonej decyzji nie wynika jasno: (i) na jakiej podstawie Komisja uważa, że wcześniejszy system pomocy został wchłonięty przez obecny system pomocy ani (ii) dlaczego wchłonięcie jednego systemu pomocy przez inny wyklucza potrzebę oceny zgodności pierwszego systemu pomocy z zasadami dotyczącymi pomocy państwa. Są to dwa kluczowe elementy, które spowodowały wydanie decyzji przez komisję. W ten sposób skarżący zostali pozbawieni swojego prawa podstawowego, jakim jest prawo otrzymania decyzji pozwalającej im zrozumieć, w jaki sposób i dlaczego Komisja doszła do przedstawionych w decyzji wniosków.

#### 5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia uprawnień i naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

- Zgodnie z art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych Komisja ma obowiązek bezstronnie i sprawiedliwie rozpatrzyć interes skarżących w zaskarżonej decyzji. Komisja uchybiła temu obowiązkowi, niesłusznie przedkładając interesy Hiszpanii ponad interes skarżących..

#### 6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

- Komisja nie uwzględniła interesów skarżących, nie przedstawiając odrębnej oceny wcześniejszego systemu pomocy, przez co naruszyła zasadę proporcjonalności.

(<sup>1</sup>) Dz.U. 2017 C 442, s. 1

### Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2018 r. – PV / Komisja

(Sprawa T-224/18)

(2018/C 221/36)

Język postępowania: francuski

#### Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

#### Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a konsekwencji o nakazanie:

- połączenia niniejszej sprawy ze sprawą w toku T-786/16 zgodnie z zasadą powiązania i art. 68 skonsolidowanego regulaminu postępowania przed Sądem UE z dnia 4 marca 2015 r.;
- uznania, że mobbing został wykazany i potwierdzenia posługiwania się fałszywymi merytorycznie wprowadzającymi w błąd twierdzeniami, co sprawia, że tego rodzaju nieprawidłowości nie mogą być tolerowane w porządku prawnym UE;
- stwierdzenia nieważności postępowania CMS 17/025 pod każdym względem i stwierdzenia nieważności decyzji stanowiącej podstawę zażalenia R/8/18;

- stwierdzenia nieważności decyzji „obniżenia do zera” wynagrodzenia skarżącego od dnia 1 października 2017 r.;
- stwierdzenia nieważności decyzji zobowiązującej skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2016 (rok kalendarzowy 2016) oraz oddalenia zażalenia R/502/17 z dnia 16 marca 2018 r., z uwagi na mobbing i niezdolność do wykonywania pracy;
- stwierdzenia nieważności decyzji zobowiązującej skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2017 (rok kalendarzowy 2017) z uwagi na mobbing oraz stwierdzenia nieważności decyzji, od której złożono zażalenie R/121/18;
- stwierdzenia nieważności decyzji oraz oddalenia zażalenia R/413/17 z dnia 15 stycznia 2018 r., w drodze której skarżący został przeniesiony z urzędu do DG SCIC, z naruszeniem zasady elementarnej staranności;
- stwierdzenia nieważności decyzji PMO (pani [X]) z dnia 12 września 2017 r. o potrąceniu noty debetowej nr ABAC 324170991 z dnia 20 lipca 2017 r. w kwocie 42 704,74 EUR z niezapłaconego skarżącemu wynagrodzenia za okres od 1 sierpnia 2016 r. do 30 września 2017 r., a także oddalenia zażalenia R/482/17 z dnia 9 marca 2018 r.;

oraz przyznania następującego odszkodowania na podstawie art. 340 TFUE:

- nakazania zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z kwestionowanych decyzji w kwocie 98 000 EUR;
- w zakresie szkody majątkowej, przyznania:
  - bądź kwoty 23 190,44 EUR zaległego wynagrodzenia za okres od 1 października 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r., jeżeli Sąd uzna, że skarżącemu przysługuje całe wynagrodzenie;
  - bądź kwoty 7 612,87 EUR zaległego wynagrodzenia za okres od 1 października 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r., jeżeli Sąd uzna, że skarżącemu przysługuje jedynie różnica między wynagrodzeniem w Komisji i w sektorze prywatnym;
- przyznania ogólnego odszkodowania bądź w kwocie 121 990,44 EUR, bądź 105 612,87 EUR powiększonej o odsetki za zwłokę do czasu uregulowania w całości;

w każdym razie:

- obciążenia pozwanej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1, 3, 4 i 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaney dalej „Kartą”) oraz art. 1e pkt 2 i 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zakazujących mobbingu.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 21a, 22b i 23 regulaminu pracowniczego dotyczących zakazu popełniania bezprawnych czynów, w szczególności w zakresie, w jakim zmuszono skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny 2016, chociaż nie świadczył on w ogóle pracy z racji niezdolności do wykonywania pracy i wydalenia ze służby od dnia 1 sierpnia 2016 r.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 41 Karty i art. 11a regulaminu pracowniczego dotyczącego bezpośredniego konfliktu interesów.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady staranności i wspomagania, którego dopuszczono się w decyzji o przeniesieniu skarżącego z urzędu do DG SCIC.
5. Zarzut piąty, dotyczący zasady prawnej zarzutu niewykonania umowy oraz zasady legalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 9 pkt 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego i zasady prawnej „non bis in idem”, którymi obarczone było postępowanie dyscyplinarne CMS 17/025, wszczęte wobec skarżącego.
7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 Karty, a konkretnie rozsądnych terminów we wspomnianym postępowaniu dyscyplinarnym.

---

**Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2018 r. – Manéa/CdT**

**(Sprawa T-225/18)**

(2018/C 221/37)

*Język postępowania: francuski*

**Strony**

*Strona skarżąca:* Camelia Manéa (Echternach, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat M.-A. Lucas)

*Strona pozwana:* Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT)

**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2017 r. o nieprzedłużeniu ze skarżącą jako członkiem personelu tymczasowego, ze skutkiem od dnia 12 listopada 2015 r., umowy o pracę na czas określony, która to umowa została zatem faktycznie rozwiązana z dniem 31 stycznia 2016 r.;
- nakazanie przywrócenia skarżącej statusu członka personelu tymczasowego w CdT z dniem 1 stycznia 2019 r. lub, jeżeli okaże się to niemożliwe, zobowiązanie pozwanego do wypłacenia odszkodowania za poniesioną przez nią szkodę majątkową i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która wynikała w jej przypadku z utraty zatrudnienia na czas nieokreślony, a która została oszacowana na kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu, jakie pobierałaby, gdyby pozostawała w służbie CdT przez cztery lata, pomniejszoną w razie potrzeby o wynagrodzenie lub odszkodowanie, jakie może otrzymać, oraz zobowiązanie pozwanego do wpłacenia do wspólnotowego systemu emerytalno-rentowego odpowiednich składek;
- nakazanie CdT wypłacenia jej zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę wynikające z decyzji z dnia 12 listopada 2015 r. w wysokości 11 136 EUR z tytułu doznanej krzywdy, kwotę 12 000 EUR z tytułu utraty wynagrodzenia i kwotę 9 674 EUR z tytułu kosztów zastępstwa procesowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

**Zarzuty i główne argumenty**

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku przywrócenia sytuacji prawnej skarżącej istniejącej przed cofniętym aktem, błędów w ustaleniach faktycznych, oczywistych błędów w ocenie lub niewystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia interesu służby, ponieważ nowa decyzja w sprawie braku ponownego zatrudnienia skarżącej na dzień 31 stycznia 2016 r. opierała się na okolicznościach, które wbrew temu, co twierdzi pozwany, nie zaistniałyby, gdyby powstała kwestia jej ponownego zatrudnienia w listopadzie 2015 r.